

Píseň o jasmínu

Hana Hegerová

Kdybych tak jednou mohla vidět,
jak rozkvétá jasmín.
Tu chvíli, kdy se rozpuká na květ
a vytryskne z tmy.

Zakryla bych ten jasmín dlaní,
aby ho neodvál vítr,
neodplavilo usínání,
aby ho nezničil čas.

Ten jasmín v noci tolik voní
a svítí a vábí
a musíš myslet na hedvábí,
když dáš si jej k rtům.

Ale ráno je chladné,
jasmín v tu chvíli zvadne,
necítíš vůně žádné,
poslední lístek spad.

Chci vidět na své vlastní oči,
jak vyrůstá láska.
Zažít tu chvíli,
kdy se točí s člověkem nebe i zem.

Zakryla bych tu lásku dlaní,
aby ji neodvál vítr,
neodplavilo usínání,
aby ji nezničil čas.

Ta láska v noci tolik pálí
a láká a vábí
a musíš myslet na hedvábí,
když cítíš mou pleť.

Ale ráno je chladné,
s rosou stesk na mne padne.
Nechci už lásky žádné,
chce se mi spát.

La la la la ...
Nechci už lásky žádné,
chce se mi spát.